

1. INLEIDING

Het Jong Werk op TAZ is door de jaren heen uitgegroeid tot één van de meest zichtbare plekken voor jonge theatermakers. Tegelijkertijd is de positie die jonge artiesten innemen in het kunstenlandschap fundamenteel veranderd. **De manier waarop de Jong Werk selectie gebeurt en het kijkkader dat daarbij wordt aangehouden, moet met deze veranderingen rekening houden en elk jaar opnieuw geëvalueerd worden.**

Tijdens deze Jong Werk selectie zal u **vier veranderingen** zien ten opzichte van vorig jaar. In eerste instantie werken we niet langer met twee vaste programmatoren. We kozen er daarentegen voor om naast **één vaste programmator, Mats Van Herreweghe, te werken met gastprogrammatoren** die het kader van waaruit naar voorstellingen gekeken wordt blijvend in vraag stelt. Dit jaar is **Sarah Eisa** de gastprogrammator. Sarah is dramaturge bij het ARSENAAL/LAZARUS, zelf ook theatermaker en een gedegen artistieke stem in het veranderende en diverse kunstenlandschap.

Ten tweede hebben we ervoor gekozen om op zoek te gaan naar **kunstenars die een nog jonge, maar wel al stevige artistieke praktijk hebben uitgebouwd**. Op die manier houden we de presentatiedruk weg bij de mensen die nog volop in ontwikkeling zijn, én geven we een lange en zichtbare speelreeks aan makers en voorstellingen die dit nét nu het meeste nodig hebben.

Een derde verandering dit jaar is dat **de Nomadenformules, die klassiek bestonden uit telkens drie kortere voorstellingen, nu routes zijn geworden van telkens twee langere voorstellingen**. Dit omdat we onze selectie niet willen laten bepalen door formules die al bestaan en de duur die voorstellingen daarvoor nodig zouden hebben. Daarnaast zorgt het er ook voor dat de voorstellingen meer tijd krijgen om te resoneren én dat het publiek de kans krijgt om de Oostendse Belle Epoquewijk, die de achtergrond vormt van de beide routes, beter te leren kennen.

Tot slot wordt ook de **prijsuitreiking**, dit jaar op de slotdag op 4 augustus, in een nieuw jasje gestopt. De regie van de avond is in handen van Lucas De Man en Stichting Nieuwe Helden. Johannes Verschaeve en Brihang sluiten muzikaal af. Traditiegetrouw worden de TAZ-KBC Jongtheaterprijs, de SABAM Jongtheaterschrijfprijs, de mu-zee-um Jongerenjury prijs en de Jong Muziekprijs uitgereikt. Nieuw dit jaar zijn de De Grote Post Residentieprijsen voor theater en muziek waarbij de laureaten twee weken repetitieruimte en productionele ondersteuning krijgen.

2. DE NOMADEN

In beide Nomadenroutes staan dit jaar telkens twee voorstellingen die **zowel inhoudelijk als vormelijk van elkaar verschillen**. In alle twee de routes ziet het publiek een meer tekstueel gerichte voorstelling én een voorstelling die meer dansant of beeldend van aard is.

In de eerste route ziet het publiek *Solo met zebra's* van **Simon Van Schuylenbergh** en *Performing the self - the interview* van **Enrica Camporesi** en **Elena Mazzi**.

De tweede route bestaat uit *Blanks*, een dansvoorstelling van **Ingrid Berger Myhre** en *BURT [when i was five i killed myself]* van **Alice Bogaerts**.

ROUTE 1

Solo met zebra's – Simon Van Schuylenbergh

Simon Van Schuylenbergh heeft een eigenzinnige artistieke praktijk. De voorbije jaren heeft Simon een aantal solo's gedanst waarin hij steeds vergezeld wordt door een stel zelfgemaakte zebra's uit papier-maché. *Solo met zebra's* is één van die projecten en is zo deel van een langdurend intensief traject.

Performing the self - the interview – Enrica Camporesi en Elena Mazzi

Elena Mazzi is beeldend kunstenaar en Enrica Camporesi is naast theatermaakster ook arabiste en leerkracht maatschappelijke oriëntatie voor Arabischtalige nieuwkomers en vluchtelingen. De voorstelling is een intieme dialoog tussen een protection officer en een asielzoeker waarin de motieven achter dit gesprek worden blootgelegd.

ROUTE 2

Blanks – Ingrid Berger Myhre

Ingrid Berger Myhre is een Noorse choreografe die in Brussel woont en studeert aan de P.A.R.T.S. Research Studio's 2017-18. *Blanks* speelt met de verwachtingen van het publiek en onderzoekt hoe de beschrijving van een gebeurtenis een effect heeft op de daadwerkelijke beleving ervan.

B U R T [when i was five i killed myself] – Alice Bogaerts

Alice Bogaerts is een Belgische theatermaakster die studeert aan de HfS Ernst Busch in Berlijn. Haar voorstelling is een intensieve monoloog gespeeld door Oscar Boy Willems. In een taal die even speels-poëtisch als brutaal is, worden we uitgenodigd om onze ideeën over het kind-zijn radicaal bij te stellen.

3. DE LOSSE VOORSTELLINGEN

In de selectie van losse voorstellingen zoeken we er steeds naar om een zo breed mogelijk palet van podiumkunst te tonen. **Toch valt in deze selectie op hoe het medium theater wordt ingezet als een middel om verhalen te vertellen.**

Eenzijds zien we dit terugkomen op een persoonlijk niveau. Er zijn voorstellingen die het begrip verhaal benaderen **als een manier om het leven te structureren en vorm te geven.** *Drek* van **Maja Westerveld** bijvoorbeeld, vertelt over een vrouw die zich overslaapt en daardoor haar eigen fictieve versie van zichzelf, die wél op tijd wakker werd, tevergeefs achterna loopt. In *Oliver* spreekt **Florian Myjer** zijn nog ongeboren zoon toe en projecteert hij allerlei soorten verschillende verlangens op dit nog niet bestaande wezen. En dan is er ook nog *Nu ben ik Medea*, van **Khadija El Kharraz Alami**, waarin de maakster haar eigen levensloop confronteert met de weerbarstige en impulsieve tussenkomsten van het tragische personage Medea.

Anderzijds zien we dat ook de meer **politieke of sociale dimensie van het begrip 'verhalen' wordt onderzocht.** Voor *Bloos* interviewde **Marte Boneschanker** negen verschillende vrouwen over intimiteit en sensualiteit. Gelegen in een bed luistert het publiek op een uiterst persoonlijke en bijna lichamelijke manier naar één van die

verhalen. De vertelling kan pas volledig zijn wanneer de toeschouwer negen keer terugkomt. Daarnaast is er ***The greatest show on earth*** van theatermakers **Louis Janssen en Timo Sterckx**. De makers brengen in een meer dan drie uur durende voorstelling de integrale tekst van Patrik Ouredniks *Europeana*.

Een zeer korte geschiedenis van de 20ste eeuw. FInaal zien we in het geweldige ***Short Of Lying*** van **Luanda Casella** hoe onze drang naar verhalen wordt ingezet en gemanipuleerd om er op een kapitalistische manier buit van te maken. In een haarscherpe vertelling spint Luanda een web waar je als toeschouwer zelf in verstrikt raakt.

Naast deze eerder tekstuele insteek zijn er ook twee voorstellingen die op een meer beeldende manier werken. **Net zoals de tekstvoorstellingen laten zien hoe onze waarheid bepaald wordt door de manier waarop het verhaal verteld wordt, zo tonen deze voorstellingen hoe onze beeldcultuur en onze omgang met (sociale) media ons wereldbeeld beïnvloeden**. Er is de voorstelling ***Nomaden*** van **Sam Scheuermann** (Vergis je dus niet, naast de twee Nomadenroutes is er dit jaar ook een voorstelling die *Nomaden* heet!) waarin het publiek wordt binnengeleid in een installatie performance. Door de performance heen ontspint zich een spel tussen spelers en publiek waarbij het kijken en bekeken worden een uitermate belangrijke rol opneemt. Tot slot is er ***Blue Skies Forever*** van **buren**, een gemeenschappelijk project van Oshin Albrecht en Melissa Mabesoone. In een intrigerende en hoogst beeldende voorstelling ontleden de makers de vrouwbeelden uit de media en filmcultuur en onderzoeken ze de (vaak tragische) realiteit achter deze beelden.

4. LAUREATEN

Er zijn ook heel wat kunstenaars te zien die de voorbije jaren deel uitmaakten van de Jong Werk selectie (de volledige lijst: *An incomplete life* van Wild Vlees, *Brother Blue* van Maxim Stroms, *If there weren't any blacks, you'd have to invent them* van Aurelie Di Marino, *w a t e r w a s w a s s e r* van Dounia Mahammed, *Cuckoo* van Jaha Koo, de première van *Zeitgeber* van en met Viktor De Greef, Gode Kempen, Robin Keyaert, Julien Neiryndck en Elias Vandenbroucke, *Così* van DESCHONECOMPANIE, *Permanent destruction. The SK concert* van Naomi Velissariou en Joost Maaskant én *Toetonne* van Lester Arias).

We willen elk van deze voorstellingen warm aanbevelen, maar hier geven we graag speciale aandacht aan het prachtige project van **Lester Arias**. Lester kreeg voor zijn voorstelling *House* de TAZ-Sabam Jongtheaterschrijfprijs 2017. Tijdens de vorige editie van TAZ en het huiskamerfestival Chambres d'O verloor hij zijn hart aan Oostende. De afgelopen maanden maakte hij de documentaire ***Toetonne*** en het lied ***Oostende***, dat hij op het festival live zal brengen:

I'm ARIAH LESTER, a performance artist and choreographer from Venezuela. Even though I started doing modern dance, during the last couple of years my work started to take more the direction of music-theatre, songwriting, singing and electronic music production.

When I begun to make beats and write my songs, I was very shy, so the way I started putting my music out there was inviting my friends for little concerts in my living room. I am curious about this clash: of the intimacy of a house set-up with the eccentricity of my music, my costumes and the performance situations I have in my head (which are more for a big stage).

Inspired by this, I decided to come to Oostende - a little city in West-Flanders, Belgium - and sing my music in unusual spaces, living rooms, cafes, and meet some of the local people in their own environment.

So, that's what I did! It was filmed, recorded and all of it took the shape of a documentary where you will see

and listen to wonderful stories and voices of some of the citizens of Oostende.

I also made a song called 'Oostende' and the documentary became a videoclip for the song. The song, the documentary and the videoclip are my gift for you.

Thanks for being here, Ariaah.